

Speech NOC*NSF-voorzitter Anneke van Zanen-Nieberg bij herdenking München 1972

Olympisch Stadion Amsterdam, donderdag 1 september 2022

(dank Twan Huijs)

Heel mooi om u allen te mogen verwelkomen hier in het Olympisch Stadion, waar al bijna 100 jaar de Olympische waarden geleefd en gevierd worden.

Graag heet ik speciaal welkom minister Conny Helder.

Also a very special welcome to IOC President and Olympic Gold medal winner Thomas Bach.

It is a great honor to have you among us at this memorable event.

And also a warm welcome to our other international guests: president Yael Arad of the Olympic Committee of Israel en secretary general Torsten Burmester of the German Olympic Sports Confederation

Op deze mooie avond denken wij terug aan deze zelfde dag, 50 jaar geleden, in München....

De stad was in feeststemming, in en rondom een unieke Olympische locatie, er hing belofte in de warme avondlucht....

De belofte van de Olympische gedachte: verbroedering en eerlijke strijd.

Dit waren de Spelen waar iedereen zó naar had verlangd. Verzoenend en verbindend.

Een stad ook vol jonge mensen, sporters en begeleiders. Midden in het leven, hun ambities en dromen volgend, met het vaste voornemen zich volledig te geven en hun grenzen te verleggen, op weg naar die felbegeerde medaille of dat persoonlijk record...

Tot dat bruto geweld voorgoed een einde maakte aan alles wat feestelijk was aan de Spelen in München. De aanslag op het Israëliëse team op 5 september, die zo dramatisch eindigde met de gewelddadige dood van de 11 jonge mannen die u achter mij ziet. Zij waren zo dapper, maar ze hadden geen kans...

De Olympische Spelen waar – zoals sommigen het zeggen - de sport onder het oog van de wereld voorgoed haar onschuld verloor.

Maar de smet op de Olympische beweging valt volledig in het niet naast het immense verdriet van al die geliefden, moeders, vaders, vrienden die opeens 'nabestaanden' waren.

Blijvend verdriet... over de zinloze dood van sporters en begeleiders die naar deze Spelen hadden toegeleefd. En als je je verdiept in hoe het is verlopen, de feiten op een rij ziet, dan bekruipt mij weer het gevoel dat we met z'n allen tegenover hen hebben gefaald....

Het is een illusie te denken dat sport en politiek gescheiden kunnen worden.

Maar politieke verschillen verhinderen niet dat sporters van over de hele wereld elkaar verstaan en willen begrijpen.

Sport IS dialoog.

Waar geweld begint, eindigt de dialoog en wordt de basis gelegd voor nieuw geweld.

50 jaar geleden werden In München alle grenzen van menselijkheid volledig overschreden.

Daarom gaat het hier, op dit speciale moment, niet over politiek of strijd, maar alleen over verdriet.

Om jonge, veelbelovende mensen. Die samen met vele honderden andere veelbelovende jonge mensen zo graag de Spelen van '72 hadden willen voortzetten.

De Spelen die – mèt hen erbij- misschien wel de mooiste en meest verbindende Spelen tot dan toe hadden kunnen worden.

Daarom hangen wij de Olympische vlag nu halfstok, en nemen wij een minuut stilte in acht om hen te gedenken...

(1 minuut).

Ik wil u danken voor uw aandacht (en geef het woord terug aan Twan Huys.)